

„Nikdo mě neposlouchá.“

„Ale no tak.“

„Žádal jsem o práci u Amnesty International, ale odpověděli mi, že na žádnou volnou pozici nejsem dost kvalifikovaný. Totéž se stalo v charitě Oxfam. O tom studiu práv bych uvažoval z jednoho jediného důvodu... totiž kdybych měl v ruce diplom, možná – i když stejně jenom *možná* – by se se mnou bavil Úřad pro lidská práva.“

Elinor chvíli mlčela. Pak se zeptala:

„V čem jsi podle tebe dobrý?“

Edward zvedl jeden kamínek ze záplavy oblázků vedle sebe a zadíval se na něj. Potom jiným, o poznání sebevědomějším hlasem prohlásil:

„V plánování, zařizování, organizování... A tím nemyslím, že jako Robert odhadnu, kolik beden šampaňského vypije dvě stě lidí. Mluvím o mnohem... vážnějších věcech. A dokážu věci dotáhnout do konce. Vážně.“

„Třeba jako dneska.“

„No...“

„Dneska,“ pokračovala Elinor, „jsi nás sem v pořádku dovezl, rychle jsi našel místo na zaparkování, přiměl jsi ty lidi v obchodu s koupelnovými doplňky, aby ti našli správné kochoutky, trval jsi na tom, že potřebuješ ty lístky, které si Fanny objednala (i když ta holka v předprodeji byla úplně nemožná), nenechal ses odbýt, dokud nám nedali správné vzorníky tapet, věděl jsi, kde mají ve městě nejlepší rybu s hranolky a nakonec i to, kam máme na pláži zamířit, abychom byli v závětrí.“

„No, jo... Tohle jsou všechno prkotiny.“

„Ale tohle umět je důležité. A o něčem to vypovídá.“

Edward se zvedl na lokti a zadíval se na ni.

„Děkuju ti, Elinor.“

Usmála se na něho.

„Není zač.“

Náhle zvažněl a smutně zašeptal:

„Bude se mi po tobě stýskat.“

„Jak to myslíš? Ty někam jedeš?“

Pohlédl stranou. Potom zvedl ruku, v níž držel oblézek, a mrsknul jím za sebe směrem ke zdi lemující pláž.

„Nikam nejedu, vyhazují mě.“

„Vyhazují tě? A kdo?“

„Fanny.“

Elinor se pomalu posadila.

„Ach tak.“

„Přesně. Ach tak.“

„A víš proč?“

„Ano,“ odpověděl Edward a zadíval se přímo na ni. „A ty to víš taky.“

Elinor sklopila oči ke svým pokrčeným kolenům. Potom řekla:

„Kam půjdeš?“

„Nejspíš do Devonu.“

„Proč zrovna tam?“

„Znám v těch končinách pár lidí. Poslali mě do Devonu na to doučování, vzpomínáš? Takže tam budu mít docela zázemí. Vlastně mě napadá, že se můžu pozeptat, jestli by tam pro vás nebylo něco k pronájmu, co říkáš? V Devonu bude určitě levněji.“

Elinor smutně odpověděla:

„Do Devonu se odstěhovat nemůžeme.“

„Proč ne?“

„Je to odsud moc daleko. Daleko od Margaretiny školy, Marianne tady chodí na Královskou hudební akademii, a já tu taky ještě dodělávám školu...“

„No dobře,“ přikývl Edward, „ale zeptat se snad můžu. Jeden nikdy neví.“

„Dík.“

„Ellie?“

„Ano?“

„Bude se ti po mně stýskat?“

Nepodívala se na něho.

„Nevím.“

Trochu se posunul, takže teď byli těsně u sebe.

„Tak to, prosím, aspoň předstírej.“

„Dobře.“

„Ellie...“

Nereagovala. Naklonil se k ní a položil jí ruku na koleno.

„Ellie, je mi jasné, že ze mě táhne olej a ocet, ale mohl bych teď udělat to, co jsem chtěl udělat od první chvíle, co jsem tě uviděl, a políbit tě?“

A teď, několik týdnů poté, byl zase zpátky v Norlandu a právě vystupoval z auta, které Fanny na své velkolepé šterkové příjezdové cestě jistě viděla jen skutečně nerada: staříčkový omlácený ford sierra pomalovaný místy se odlupujícími závodními pruhy.

Margaret na něho z kuchyňského okna začala zuřivě mávat.

„Edwarde! Edwarde!“

Všiml si jí, také jí zamával a po tváři se mu rozlil úsměv. Potom se naklonil okýnkem zpátky do auta a vypnul ohlušující hudbu, která se z něj drala ven, načež se rozběhl přes cestu a trávnik a dlouhými skoky se blížil k oknu, z něhož se vykláněla a mávala Margaret.

„Super bourák!“ křičela.

„Taky si říkám – za dvě stě padesát liber to byl docela kauf!“

Natáhla k němu ruce, aby ho mohla obejmout kolem krku, a on ji pak vytáhl oknem ven k sobě na trávu. Postavil ji na zem a zálibně si ji prohlížel.

„Už tě viděla Fanny?“ zajímala se hned.

„Ne,“ odpověděl Edward, „říkal jsem si, že by si nejdřív měla prohlédnout to auto.“

„Dobrá úvaha, kámo.“

„Maggie,“ zeptal se, „kde jsou všichni?“

Margaret trhla hlavou ke kuchyni za sebou.

„Vevnitř. Hroutí se z toho stěhování.“

„Stěhování! Tak už jste si něco našly?“

„Ne,“ odpověděla Margaret, „jen samé nesmyslné baráky, které si nemůžeme dovolit.“

„Aha...“

Margaret nemohla odtrhnout oči od toho provokativního autíčka.

„Fanny na nás tlačí.“

„Panebože,“ vydechl Edward.

Dvěma kroky Margaret obešel a strčil hlavu do otevřeného okna.

„Tra-dá!“ zavolal dovnitř.

„No ne, Edward!“

„Jé, Ed!“

„Ahoj.“

Přehodil nohu přes parapet a vlezl dovnitř. Belle s Marianne se k němu okamžitě rozběhly, aby ho objaly.

„Díkybohu!“

„To je tedy dokonalé načasování, dokonalé, zrovna jsme si začínaly zoufat...“

Vzal je obě kolem ramen a zadíval se na Elinor.

„Ahoj, Ellie.“

Kývla směrem k němu hlavou:

„Ahoj, Edwarde.“

„Ty mě neobejmeš?“

Belle s Marianne od něho jako na povel uskočily.

„No, to by tedy měla!“

„Ellie, prosím tě, nebuď tak *upjatá!*“

Edward k ní vykročil a sevřel ji v objetí. Ani se nepohnula.

„Ahoj, ty jedna upejpavko,“ pošeptal jí.

Mírně se usmála.

„Ahoj!“

Belle se ujala slova:

„Mám takovou radost, to si ani neumíš představit, nutně jsme teď potřebovaly nějaké rozptýlení. No tak honem, postavte vodu na čaj a podejte koláč.“

Edward spustil ruce a otočil se k ostatním.

„Jé, koláč si dám rád!“

Marianne se na hosta pověsila a nehodlala ho jen tak pustit.

„Pekelně ti to sluší. Tak co jsi prováděl celou tu dobu, co jsi byl pryč?“

Sklopil k ní oči a usmál se.

„Flákal jsem se. A trochu jsem sportoval... jachting a tak.“

„Jachting!“

„Jsem v tom docela dobrý.“

Margaret se přehoupla přes parapet a vlezla k ostatním. Spiklenecky Edwardovi oznámila:

„Fanny už si všimla toho tvého auta.“

„No, to je fofr!“

„To je. Teď kolem něj obchází jako zvěd. Možná si myslí, že patří některému z těch řemeslníků.“

Edward se otočil k Belle:

„Schováte mě tu?“

„Ne, můj milý,“ odpověděla Belle zarmouceně. „Už tak máme dost problémů. Za chvíli budeme bez domova. Umíš si to představit? Žijeme v jednadvacátém století, nejsme úplně bez peněz, ale stejně nakonec skončíme... my, čtyři inteligentní...“

Edward nečekaně přerušil proud jejích slov:

„Ale to se dá vyřešit!“

„Cože?“

Dokonce i Elinor přestala na okamžik předstírat nezájem a soustředěně se na něho dívala.

„Mluv, Edwarde!“

Zaregistroval Elinorin zájem a ledabyly pokračoval:

„Zmiňoval jsem se... Před časem jsem se přece zmínil, že se v Devonu trochu poptám, až tam budu. Jestli někdo neví o něčem k pronájmu. Za levno. No, a tak se to sešlo, že... no, že jeden člověk, kterého tam znám, je snad nějak příbuzný s někým, kdo je zase příbuzný s vámi. Tak jsem mu o vás pověděl. Pověděl jsem mu, co se stalo.“ Pohlédl na Belle. Ta ho upřeně sledovala a spolu s ní všechny tři její dcery. „Takže v Devonu je prostě jeden domek, kde byste se mohly usadit. A navíc patří člověku, který je s vámi nějak vzdáleně spřízněný. Minimálně ví, že existujete.“

Na chvíli se odmlčel a pak dodal:

„Nevím tedy úplně jistě, jak se to má s tím příbuzenstvím. Ale pokud byste měly zájem o ten dům, tak ten opravdu existuje.“